

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, a dr. Gál Lóránt ügyvéd által képviselt felperesnek a Szabó Jenő megyei főkapitány által képviselt **Nógrád Megyei Rendőr-főkapitányság** (3100 Salgótarján, Rákóczi út 40.) alperes ellen **kártérítés** iránt indított perében a Nógrád Megyei Bíróság 2007. október 30. napján meghozott 15.P.20.717/2007/12. számú ítélete ellen a felperes 2007. december 21. napján 13. sorszámon benyújtott fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy az állam javára az adóhatóság felhívására, az ott írt számlára és módon fizessen meg 7.000 (hétezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

A felperes 2007. május 30. napján előterjesztett keresetében közigazgatási jogkörben okozott kár címén érvényesített igényt az alperessel szemben azzal összefüggésben, hogy az alperes a felperes személy- és vagyonőri igazolvány kiállítása iránti kérelme kapcsán nem tartotta be a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvényben (Ket.) megszabott eljárási határidőt. Előadta, hogy a személy- és vagyonőri működéséhez szükséges személy- és vagyonőri igazolványát valamint működési engedélyét 2007. január 1. napjáig meg kellett újítania, mivel azok érvényessége jogszabályi rendelkezés folytán lejárt. Az igazolvány megújítása iránti kérelmét 2006. december 6-án nyújtotta be a Salgótarjáni Rendőrkapitányságon, ekkor az ügyintéző úgy tájékoztatta, hogy az ügyintézési határidő 30 nap, a felperes erre figyelemmel érdeklődjön az igazolvány megérkezéséről. 2006. decemberében és 2007. januárjában több alkalommal személyesen és telefonon érdeklődött, de az

igazolványát csak 2007. február 7. napján vehette át. Sérelmezte az ügyintézésre megszabott határidő elmulasztását. Ezen a napon benyújtotta működési engedély iránti kérelmét, amelynek előfeltétele volt az igazolvány megléte. A kérelemhez kötelező mellékletként csatolta a részére 2006. december 15-én kiállított vámigazolást és 2006. december 28-án kiállított adóigazolást. Az ügyintéző tájékoztatta, hogy az igazolások 30 napos érvényességi határideje lejárt, a felperes azonban ragaszkodott kérelme befogadásához, arra hivatkozva, hogy az igazolások az alperes mulasztása miatt jártak le. A rendőrkapitányság ezt követően felhívta hiánypótlásra, majd miután ennek nem tett eleget, az eljárást megszüntette. 2007. márciusában nyújtotta be ismét a működési engedély iránti kérelmét, a szükséges igazolásokat mellékelve, az engedélyt 2007. március 29-én kapta meg. A felperes összesen 82.275 Ft, annak 2006. december 19. napjától a kifizetésig járó évi 8 % kamata, valamint perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Kárigényként a következő tételeket érvényesítette. A működési engedély iránti ismételt kérelemhez az érvényét veszített adó- és vámigazolás helyett 2007. február 20-án illetőleg 2007. március 1-én újat váltott ki, ezek költsége 2.000 - 2.000 Ft volt, az engedély díja 23.000 Ft, amelyet a kérelemnek az alperes magatartása folytán történt elutasítása miatt kellett újra befizetnie. Az igazolvány hiányában vagyonőri tevékenységet nem végezhetett, így egyéni vállalkozói igazolványába két újabb tevékenységi kört kellett felvennie, amivel kapcsolatosan az igazolvány cseréje 3.000 Ft, a bélyegzőjének cseréje 1.950 Ft költséggel járt. Miután a felperessel szemben jogosulatlan vagyonvédelmi tevékenység miatt szabálysértési eljárás indult, 2007. február 11. és 14. napján nem teljesíthetett szolgálatot, így 26.325 Ft munkabére kiesett. Mindezek mellett 24.000 Ft ügyvédi munkadíjra tartott igényt, ugyancsak kártérítés jogcímén.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Állította, hogy a Ket. szerinti ügyintézési határidőt betartotta. Előadta, hogy a felperes kérelmét 2006. december 19-én vitték fel az új személy- és vagyonőri programba, amely eljárási cselekmény jelenti a Ket. szerinti határozat meghozatalát, az igazolványba is ez a dátum került az engedélyezés időpontjaként. A felperes igazolványát az Országos Rendőr-főkapitányságon 2007. január 2. napján nyomtatták ki, azt a felperes 2007. január 10. napjától átvehette volna a Salgótarjáni Rendőrkapitányságon, ennek akadálya nem volt. Vitatta, hogy köteles lenne az igazolványt az ügyfeleknek megküldeni, vagy az ügyfeleket annak megérkezéséről és az átvétel lehetőségéről értesíteni. Hangsúlyozta, hogy a személy- és vagyonőri igazolványok jogszabály által előírt megújítására 2006. július 1-től nyílt lehetőség. A rendőrhatalom engedély díjával kapcsolatban előadta, hogy azt azért kellett a felperesnek ismételtén megfizetnie, mert az először beadott kérelménél a felperes a tájékoztatás ellenére a lejárt adó- és vámigazolást nyújtotta be, és a hiánypótlási felhívást nem teljesítette. Hivatkozott arra is, hogy a jogerős szabálysértési határozat a felperes jogsértő magatartását megállapította, csak a szankciótól tekintett el.

A Nógrád Megyei Bíróság 2007. október 30. napján meghozott 15.P.20.717/2007/12. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül

fizessen meg a felperesnek 4.000 Ft-ot, és annak 2007. március 1. napjától 2007. június 30. napjáig évi 8 %, 2007. július 1. napjától 2007. október 30. napjáig évi 7,75 %, míg 2007. október 31. napjától a kifizetés napjáig az esedékességet megelőző naptári félév utolsó napján érvényes jegybanki alapkamat mértékével megegyező összegű kamatát. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. A felperest kötelezte az alperes részére 5.000 Ft perköltség és az állam javára 7.000 Ft eljárási illeték megfizetésére. Úgy rendelkezett, hogy az egyéb költségeiket a peres felek maguk viselik.

Ítéletének indokolásában megállapította, hogy az alperes a felperes személy- és vagyonőri igazolványának kiállítása során a Ket. 33. § (1) és (5) bekezdésében meghatározott 30 napos ügyintézési határidőt betartotta. A felperes a kérelmet 2006. december 6. napján adta be, így az alperesnek 2007. január 5. napjáig állt módjában az igazolványt kiállítani. Az alperes igazolta az eljárás során, hogy az igazolványt 2007. január 2. napján nyomtatták ki az Országos Rendőr-főkapitányságon. A Ket. 82. § (2) bekezdését felhívva kifejtette, hogy mivel az igazolvány kiadását határozatnak kell tekinteni, annak kiállításával a határozat meghozatalra került, így az eljárás az ügyintézési határidőn belül befejeződött.

Nem találta azonban megfelelőnek - a Ket. 78. § (1) bekezdésére, (5) bekezdésének b) pontjára és (6) bekezdésére figyelemmel - a Salgótarjáni Rendőrkapitányság azon gyakorlatát, hogy az ügyfeleket nem értesítik a kiállított igazolvány személyesen történő átvétele lehetőségéről. Rámutatott arra, hogy az értesítést nem pótolja az a tájékoztatás, hogy az ügyfelek az ügyintézési határidő elteltét követően érdeklődjenek arról, hogy igazolványuk megérkezett-e. A határozatot ugyanis közölni kell az ügyfelekkel, így a kiállított igazolványt is, mint határozatot el kell juttatni az ügyfél részére. A hatóság döntése ugyanis a joghatás kiváltására csupán akkor alkalmas, ha azt a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően közzétették az ügyféllel. Annak nincs akadálya, hogy az illetékes rendőrkapitányság személyesen közölje döntését, azaz adja át az igazolványt az ügyfélnek, azonban az, hogy az ügyfeleket az igazolvány megérkezéséről és átvehetőségéről semmilyen módon nem tájékoztatják, a Ket. 4. § (1) bekezdésébe ütközik, mely szerint az ügyfeleket megilleti a tisztességes ügyintézéshez, a jogszabályokban meghatározott határidőben hozott döntéshez való jog. Az alperes tehát azzal, hogy az igazolványt nem kellő időben kézbesítette a felperes részére, megsértette a Ket. 4. § (1) bekezdésében és 78. § (1) bekezdésében foglalt szabályokat. Megállapította, hogy a Ptk. 349. § (1) bekezdésében írt különös feltétel is megvalósult azzal, hogy a kár rendes jogorvoslással nem volt elhárítható.

A felperes által érvényesített kárigény tekintetében a 2006. decemberében kiváltott adó- és vámigazolás beszerzésével kapcsolatosan felmerült 2.000 - 2.000 Ft, összesen 4.000 Ft illeték megtérítése iránti igényt találta alaposnak, mivel az igazolvány határidőben való kézbesítése esetén a felperes ezen igazolásokat a működési engedély kiváltása során felhasználhatta volna.

A működési engedély kiváltása kapcsán felmerült 23.000 Ft igazgatási szolgáltatási díj és a másodszorra beszerzett vám- és adóigazolás illetéke iránti igényt megalapozatlannak találta, mivel a felperes 2007. február 7-én annak tudatában nyújtotta be működési engedély iránti kérelmét, hogy az ahhoz mellékelt igazolások érvényességi ideje lejárt. Az alperes erről előzetesen megfelelően tájékoztatta a felperest, az eljárás során a jogszabályoknak megfelelően hiánypótlásra hívta fel, majd ennek nem teljesítése miatt jogszerűen szüntette meg az eljárást. Rámutatott arra is, hogy a felperes nem tett eleget kárenyhítési, kárelhárítási kötelezettségének akkor, amikor a kért hiányokat meg sem kísérelte pótolni. A felperes tevékenységi körének módosításával összefüggő vállalkozói igazolvány és bélyegző cseréjének költsége valamint a kiesett februári munkabér iránti igénnyel kapcsolatban kifejtette, hogy ezek az alperes magatartásával nem állnak okozati összefüggésben, mivel a felperesnek személy- és vagyonőri tevékenysége végzéséhez mind az igazolvánnyal, mind pedig a működési engedéllyel rendelkeznie kellett, ezért tudatában volt annak, hogy az igazolvány kiállítása iránti kérelme 2006. december 6-i benyújtása folytán az igazolvány és a működési engedély kiadására irányuló eljárások 30 - 30 napos ügyintézési határideje mellett előfordulhat, hogy mindkét szükséges okirat csak 2007. februárjában lesz a birtokában. Megítélése szerint ezen kiadások egyébként sem jelentkeznek kárként a felperes oldalán, mivel tevékenységi köre bővítését jelenleg is ki tudja aknázni munkavégzése során. Az ügyvédi munkadíj iránti igény vonatkozásában rámutatott, hogy az kártérítésként nem érvényesíthető.

A felperest a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján pervesztessége arányában kötelezte az alperes jogtanácsosi munkadíjból álló perköltségének megfizetésére, valamint kötelezte a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti illeték megfizetésére.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes kereseti kérelemnek megfelelő marasztalását kérte. Álláspontja szerint az alperes a Ket. szerint 2007. január 5. napjáig lett volna köteles a határozatát meghozni, amely az adott esetben azt jelentette volna, hogy a felperes részére az igazolványt kikézbessék, illetőleg a felperest az a hatóság értesítse az igazolvány megküldéséről, ahova a kérelmét benyújtotta. Állította, hogy a kereseti kérelmében megjelölt valamennyi kára az eljárási határidő jogellenes alperesi elmulasztásával összefüggésben keletkezett. Vitatta továbbá, hogy nem működött volna együtt kellőképpen hatósággal, álláspontja szerint ennek ellenkezőjét igazolja többszöri személyes érdeklődése az ügyintézőnél az igazolványa felől.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, korábbi perbeli nyilatkozatait fenntartva.

A másodfokú bíróság a felek erről történt tájékoztatása után a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Az elsőfokú bíróságnak az alperest 4.000 Ft és annak az ítéletben írt kamatai megfizetésére kötelező rendelkezése fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett (Pp. 228. § (4) bekezdés), a másodfokú bíróság csak az ezt meghaladó követelés tekintetében bírálta felül az elsőfokú ítéletet.

A felperes fellebbezése a következők szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és annak alapján helytálló döntést hozott.

Egyetért a másodfokú bíróság azzal az elsőfokú ítéleti megállapítással, hogy a felperes keresetében kárként érvényesített tételek közül kizárólag a 2006. decemberében kiállított adó- és vámigazolással kapcsolatos költségek állnak okozati összefüggésben az alperes jogellenes magatartásával, ezért az alperes kártérítés címén ezek megfizetésére köteles. A felperes maga sem vitatta, hogy az alperesi ügyintéző tájékoztatása ellenére ragaszkodott a jogszabályoknak nem megfelelő működési engedély iránti kérelem befogadásához, valamint hogy annak hiányait az eljárásban nem pótolta, így ezen eljárás megszüntetésével és az abból adódó késedelemmel kapcsolatos költségeket a felperesnek kell viselnie. Erre tekintettel nem alapos az a fellebbezési hivatkozás, hogy kárenyhítési, együttműködési kötelezettségének teljes mértékben eleget tett, ugyanis azt az előbbiekben ismertetett magatartásával megszegte. A kiesett munkabér iránti követelés tekintetében rámutat a másodfokú bíróság, hogy miután a felperes saját előadása szerint igazolvány illetőleg működési engedély hiányában is végzett vagyonőri tevékenységet, és a megjelölt napokon az ellene ezen okból indított szabálysértési eljárás miatt nem végezhetett munkát, erre a jogellenes magatartására semmiképpen sem alapíthat kártérítési igényt az alperessel szemben.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt 7.000 Ft fellebbezési illetéknek (az illetékekről 1990. évi XCIII. sz. törvény 46. § (1) bekezdés) az állam javára való megfizetésére.

Budapest, 2008. március 27.

Dr. Tölg-Molnár László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Madarász Anna s.k.
előadó bíró

dr. Hóbl Katalin s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: